

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Udsættelse af ikrafttrædelsestidspunktet) [af Erlendsson m. fl.].

(Lovforslag nr. 58. Fremsat 20/2 75).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Socialministeren (*Eva Gredal*):

Når fremskridtspartiet nu genfremsætter sit forslag fra tiden kort før folketingsvalget om at udskyde bistandslovens ikrafttrædelse til den 1. april 1978, kan det næppe undre nogen, at jeg må tage afstand fra tanken bag dette forslag.

Spørgsmålet om bistandslovens ikrafttrædelse har jo allerede været genstand for en indgående debat her i tinget. Mange vil sikkert kunne huske, at jeg, da jeg under min første periode som socialminister genfremsatte bistandsforslaget i oktober 1973, gik ind for 1. april 1975 som ikrafttrædelsestidspunkt. Denne dato blev fastholdt af min efterfølger på ministerposten, hr. Jacob Sørensen, da lovforslaget på ny genfremsattes i anden samling af folketingsåret 1973-74. Det var et af de punkter, hvor der var fuldstændig enighed mellem partiet venstre og socialdemokratiet under hele folketingsbehandlingen. Også under den afgørende afstemning ved anden behandling, der jo gav til resultat, at der var én stemmes flertal for at udsætte ikrafttrædelsen til 1. april 1976.

Såvel den tidligere socialminister som jeg har hele tiden været af den opfattelse, og her har vi også været på linje med de kommunale organisationer, at der, siden forslaget til ny bistandslov blev fremsat første gang, er sat så meget forberedende arbejde i gang rundt om i kommuner og amtskommuner, at en for lang frist inden lovens ikrafttrædelse blot vil betyde en svækkelse af interessen for disse forberedelser hos medarbejderne i den sociale sektor.

Hertil kommer, at en forlængelse af overgangsperioden betyder alt for stor usikkerhed hos personalet ved de institutioner, revalidering og mødrehjælp, der skal nedlægges ved lovens ikrafttræden.

Fremskridtspartiets forslag er begrundet i økonomiske hensyn. Det er tanker, der efter min mening bygger på en misforståelse. Bi-

standsloven er ikke en lov, der i første række betyder merudgifter, men det er en lov, som betyder, at de ressourcer, der sættes ind på hele det område af den sociale lovgivning, som denne lov skal dække, anvendes på en mere ligelig og hensigtsmæssig måde. Jeg kan oplyse, at efter de nugældende love drejer det sig om et samlet udgiftsbeløb for det offentlige på omkring 7 mia kr.

Det er fremhævet såvel i bemærkningerne til lovforslaget som i svar på flere spørgsmål fra folketingets socialudvalg, at de eneste udgiftsstigninger, der på kortere sigt er forbundet med bistandsloven, er knyttet til kontantydelseerne. Det er udgifter som følge af, at man efter bistandsloven altid, så længe det drejer sig om forbigående økonomiske vanskeligheder, skal kunne yde hjælp efter de nuværende retningslinjer for udvidet hjælp efter forsorgsloven, altså den samme tankegang, som ligger bag det lovforslag, jeg har fremsat i denne folketingssamling om ændring i forsorgsloven, så der kan gives hjælp efter disse retningslinjer til arbejdsløse.

Merudgifterne ved disse regler i bistandslovens kontanthjælpsafsnit er i bemærkningerne opgjort til 40-50 mill. kr. Der knytter sig imidlertid stor usikkerhed til denne beregning, som naturligvis navnlig vil påvirkes af beskæftigelsessituationen. Men hvis der tages forskud på bistandslovens regler med hensyn til de arbejdsløse ved en ændring af forsorgsloven allerede nu, så bliver der ikke for denne gruppe merudgifter, når bistandsloven træder i kraft.

Såvel folketingets socialudvalg som det økonomisk-politiske udvalg har stillet spørgsmål om personaleforøgelse og nybyggeri i anledning af bistandsloven. Socialministeriet har i forbindelse hermed i sommeren 1974 foretaget en rundspørge til kommuner og amtskommuner, der har givet til resultat, at der ikke på kortere sigt skulle blive tale om nogen nettoforøgelse af personalet i den sociale sektor, idet de nye opgaver, der lægges ud til kommuner og amtskommuner, klares ved ansættelse af det personale, der samtidig frigøres fra de statslige organer, som skal nedlægges. Endvidere er det oplyst, at egentligt nybyggeri på grund af bistandsloven ikke skulle være nødvendigt på kortere sigt.

[Socialministeren.]

Når man fra visse amtskommuner og kommuner hører om byggeri til administrationen, så drejer det sig om bygninger, man under alle omstændigheder har ment at have brug for, uanset om man skulle køre videre med den lovgivning, som gælder i dag.

Jeg må derfor afvise, at der skulle være væsentlige besparelser at hente gennem en yderligere udskydelse af bistandsloven. Jeg må tage afstand fra fremskridtspartiets forslag ud fra ønsket om hurtigst muligt at få gennemført den bedre udnyttelse af ressourcerne, som bliver mulig efter bistandsloven, og som kommunerne nu har forberedt sig på, og også ud fra ønsket om, at ingen medarbejder i denne del af den sociale sektor skal leve ret meget længere i uvished om sit fremtidige tilhørsforhold.

Hjortnæs (S):

Mit partis ordfører, hr. Albertsen, er forhindret i at være til stede, og jeg skal derfor kort sige, at socialdemokratiet ikke kan medvirke til gennemførelsen af dette lovforslag, og vi håber, at andre partiers afvisning af lovforslaget vil være så markant, at selv fremskridtspartiet kan indse, at det er spild af tid at ofre udvalgsarbejde på det.

Peter Holst (V):

Venstre vil gøre sit til en markant afvisning af fremskridtspartiets forslag om at udsætte bistandslovens ikrafttræden. I øvrigt finder vi, at der er en lille lækage i logikken, når fremskridtspartiet forleden har tilsluttet sig, at nogle af de forbedringer, bistandsloven giver, allerede gives et år før loven træder i kraft ved en ændring af forsogsloven, men i øvrigt vil udskyde selve bistandsloven et par år. Vi finder, det er en lidt ulogisk slutning.

Fremskridtspartiet frygter åbenbart en udgiftsstigning, navnlig på det personale-mæssige område. Denne frygt finder vi ubegrundet ud fra den betragtning, at når bistandsloven er ikrafttrådt, da er persona-

leudgifterne en egenkommunal udgift fuldt ud, i modsætning til nu, hvor der er refusioner på store områder. Vi har derfor tiltro til, at mange agtpågivne socialudvalg vil medvirke til, at en udgiftsopsvulmen ikke finder sted.

I øvrigt vil jeg godt rette en lettere bebrejdelse mod fremskridtspartiet, fordi man fra det partis side har fremstillet bistandsloven som en — jeg citerer fra betænkningen afgivet 31. maj 1974 i forbindelse med lovforslagets gennemførelse — „paragrafsvulmende“ lov, der udgør „en fed malkeko for diverse administratorer, som meget vel kan bruge oceaner af deres skatteyderbetalte tid til gold juraakrobatik og andre skrivebords-nyttigheder“.

Netop fordi bistandsloven er en strengere arbejdsplan, der frister mindre til at bruge gold skrivebords-tid, finder vi, at lovforslaget om udsættelsen er ubegrundet.

Vi finder også, det er lidt besynderligt, at fremskridtspartiet vil fortælle, at bistandsloven er et eksempel på en voldsom paragrafopsvulmen, når de nøgne kendsgerninger er, at bistandslovens 145 paragraffer afløser andre loves i alt 550 paragraffer. Derfor er det ingen opsvulmning, men det modsatte.

Jørgen Junior (FP):

Hvis man er et velkonsolideret foretagende, så kan man måske tillade sig at udskrive en blankocheck til en mand, til hvem man har meget stor tillid. Langt de fleste af os vil dog finde, at dette er en overdreven let-sindighed selv i nutidens Danmark. Ikrafttrædelsen af den såkaldte sociale bistandslov, som dette makværk af et lovkompleks er blevet kaldt, er en blankocheck. Det er en blankocheck til de mange, der skal leve af at administrere loven. Havde det så blot været en blankocheck til brugerne af loven, som man nok kan nære tillid til i langt højere grad. Fremskridtspartiet har imidlertid ingen tillid til de administratorer, der allerede nu beslæglægger en alt for stor del af de ydelser, vi ønsker skal komme dem til gode, der har behov herfor.

[Jørgen Junior.]

Da vi således mener, det er en dårlig lov, og da vi ikke mener, vort land skal ledes endnu længere ud på den økonomiske glidebane med sådan en uhyrlig dækningsløs check, på hvilken beløbet endnu ikke er så meget som angivet, mener vi allerede her at have mere end rigelig grund til at fremsætte det afværgelovforslag, som vi forstår ikke skal behandles særlig grundigt.

Vi mener slet ikke, at den sociale bistandslov, udarbejdet i socialministerens storhedstid, bør gennemføres. Dette er vi muligvis ene om at mene, og loven er da også vedtaget, hvorfor vi kun kan håbe, at der i den kommende tid vil komme helt anderledes sunde tanker ind i billedet, således at hele den sociale sektor på lidt længere sigt kan blive omformet i retning af vore tanker om sociale sikringsvagter i stedet for dette ganske uansvarlige, som er grundelementerne i den sociale bistandslov.

Også hvis man sammenligner bistandsloven med de nuværende ikke alt for gode love, er det kun et yderligere argument for at stemme for en udsættelse af nyskabelsen. Jeg håber derfor meget, at dette folketing besinder sig på dette punkt. Vi kan ikke optræde så uansvarligt, som tilfældet vil være, hvis vi stemmer nej til en udsættelse. Det er fremskridtspartiets opfattelse. Den deles nok ikke af ret mange herinde, så vidt jeg forstår, og det er meget beklageligt.

Jeg vil for en ordens skyld sige til socialministeren, at vi forstår, at efter hendes opfattelse er loven ikke mere krævende økonomisk set, men socialministeren nævner, at hendes opfattelse er baseret på, som det kaldes, „kortere sigt“. I øvrigt har de seneste forhandlinger vist, at det har været umuligt at få konsekvensberegninger, så en sådan udtalelse forbavser mig meget.

At hr. Peter Holst ikke forstår, hvad der ligger i vores lovforslag, beklager jeg endnu mere. Jeg må vel dermed konstatere, at vi står, indtil nu i hvert tilfælde, forholdsvis ene.

Gunner Baunsgaard (RV):

Da fru Grøthe Philip ikke kan være til stede, skal jeg på det radikale venstres vegne udtale, at vi fastholder, at bistandsloven skal træde i kraft den 1. april 1976.

Vores parti var med til at få bistandslo-

ven udskudt 1 år, og nu må vi fastholde ikrafttrædelsestidspunktet. Et stort forbedrende og planlæggende arbejde er i gang ude i kommunerne for at sikre, at bistandsloven får en god start. Det vil være til stor skade for det sociale klientel, om vi nu udsætter loven.

Det radikale venstre er derfor imod det af fremskridtspartiet fremsatte forslag.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Da vi behandlede bistandsloven og skulle have den vedtaget, var fremskridtspartiet også medlem af folketinget, og fremskridtspartiets medlemmer af det sociale udvalg havde dengang, da det konservative folkeparti stillede forslag om, at bistandslovens ikrafttrædelsestidspunkt skulle udskydes 1 år, muligheden for at foreslå, at det skulle udskydes yderligere.

Vi må nu sige, at tidspunktet må være forpasset for det lovforslag, som fremskridtspartiet nu kommer med, og fra det konservative folkepartis side vil vi ikke være med til en yderligere udskydelse.

Vi mener at kunne begrunde det med, at kommuner og amter er så langt fremme i deres opbygning af et socialt center for amterne og inden for kommunerne, at det arbejde ville være spildt og komme til at ligge stille. Vel har vi set nogle afskrækkende eksempler på, at f. eks. både kildeskatteloven og kommunalreformen måske er trådt i kraft for tidligt, og der er også skønhedsfejl i bistandsloven, men alligevel vil vi ikke være med til at udskyde den yderligere.

Jeg er glad for socialministerens udtalelse her om, at det forslag, nr. 73, som vi behandler, og som går ud på at sætte bistandsloven tidligere i kraft med hensyn til hjælp til arbejdsløse, som ikke kan få arbejdsledsunderstøttelse, ikke vil koste yderligere, når bistandsloven endelig træder i kraft, men indgå i denne. Trods alt har vi alligevel betænkeligheder, da vi i dag har fået det svar fra socialministeren, at beløbet sandsynligvis vil blive fordoblet.

Vi vil imidlertid ikke være med til fremskridtspartiets forslag om en udskydelse af bistandsloven. Vi går positivt ind i det kommende udvalgsarbejde; måske vi i udvalgsarbejdet kan få rettet de forskellige skønhedsfejl.

Ebba Strange (SF):

Da vi inden sommerferien i fjor vedtog loven om social bistand, stemte mit parti mod lovens vedtagelse, men for ikrafttrædelsestidspunktet.

Jeg vil gerne afvise fremskridtspartiets forslag i dag. Hvis den lov skal træde i kraft, skal den træde i kraft nu, hvor kommunerne og amterne er i fuld gang med forberedelsen.

Stik imod fremskridtspartiets ordfører stemte vi imod lovforslaget, fordi vi indså, at loven kunne bruges som en evident sparelov, hvis den kom i hænderne på de forkerte mennesker ude omkring i amterne og kommunerne. Det er vi mere bange for, i modsætning til fremskridtspartiet, som er angst for, at den skal blive for dyr.

Vi må afvise fremskridtspartiets forslag, og jeg vil gerne støtte hr. Hjortnæs' forslag om, at forslaget går direkte til anden behandling, så vi ikke skal spilde vores kostbare tid med at udvalgsbehandle det.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti undlod at stemme for bistanndsloven, og vi fremførte, at vi ikke vidste, hvor meget den ville komme til at koste, og ikke kunne få oplysninger om det.

Nu nævner socialministeren i indledningstalen, at der ikke vil blive tale om nybygninger, og det kan vi vel føle os beroliget af. Jeg er dog vidende om, at personalet ude omkring ikke ved, hvor de skal være, når bistanndsloven træder i kraft, og jeg kan give socialministeren fuldstændig ret i, at der er en utrolig usikkerhed hos de sociale medarbejdere.

Vi fremførte også, at vi ikke vidste, hvor meget personale loven yderligere ville medføre, hvor mange der ikke gik over i det nye system, hvor mange der ville søge førtidspension, hvor mange der ville gå på ventepenge. Vi vil fortsat meget gerne vide noget om dette, også ganske simpelt for personalets skyld, der arbejder i den sociale sektor.

Vi vil altså meget gerne se nogle tal og vil gerne se dem under udvalgsarbejdet.

Hanne Reintoft (DKP):

Vi må på det bestemteste vende os mod dette lovforslag, som vi først og fremmest betragter som usagligt og ugennemtænkt.

Vi er ganske rigtigt ikke begejstrede for

bistanndsloven, men det er, fordi vi ikke synes, den virkelig løser vort samfunds store sociale problemer, ikke mindst i en lavkonjunkturperiode. Men skal den gennemføres, og det er jo vedtaget her i folketinget, så er det fuldstændig uforsvarligt at udskyde den. Dels, som der er henvist til, fordi kommunerne er ved at omstrukturere hele deres sociale hjælpeapparat, dels — og det er ikke det mindst vigtige — fordi de mennesker, der har brug for den hjælp, de skal have ude i kommunerne, lider under den forvirring og den uro, der må være i en omstrukturingsperiode, og derfor i høj grad trænger til at få ro i hele den sociale sektor.

I øvrigt forstår jeg slet ikke fremskridtspartiets argumentation, for det er ikke mange timer siden, jeg hørte, at man gik ind for den skønsmæssige hjælp og mente, at man skulle komme til hjælp efter en transbedømmelse. Det er jeg ikke ganske enig i. Men så kan man da ikke komme et par timer efter og sige, at nu vil man have nøjagtige konsekvensberegninger. For den skønsmæssige hjælp vil jo altid være afpasset både efter menneskers levestandard og den øjeblikkelige økonomiske situation i samfundet.

Derfor kan jeg ikke betragte lovforslaget som andet end det sædvanlige forsøg på at sabotere al saglighed herinde.

Abel (CD):

Jeg kan på centrum-demokraternes vegne give tilslutning til, at den sociale bistanndslov gennemføres, således som det er vedtaget, og at dette forslag fra fremskridtspartiets side afvises. Det må være sådan, at man i de enkelte kommunalbestyrelser har mulighed for at vide, hvornår loven træder i kraft. Den er blevet udskudt én gang, og vi mener nu, det er rimeligt, at den gennemføres, således som det er foreslået, og at drøftelserne i udvalget fortsætter, således at den endelige bistanndslov bliver så god som muligt, således som også fru Karen Thurø Hansen fra det konservative folkeparti var inde på.

Ordføreren for forslagsstillerne (Erlendsson) (FP):

Et af de ord, der må forskrække, hver gang man hører det, er ordet „rationalisere“. Jeg har selv tidligere i min periode som kommunalbestyrelsesmedlem fundet ud af, at arbejdsgangen på et bestemt kontor

[Erlendsson.]

kunne være fornuftigere, end den var, og jeg foreslog kommunaldirektøren, at man bad et rationaliseringsfirma om at se på arbejdsgangen, hvortil han svarede, at det var han ikke bange for, for han havde aldrig nogen sinde været ude for, at en rationalisering ikke førte til ansættelse af flere medarbejdere.

Den sociale bistandslov skal forstås som en rationalisering af arbejdsgangen i de sociale centre, og man forsikrer her — vi har hørt det i dag igen — at det vil ingen fordyrelse betyde, det vil tværtimod betyde en besparelse, for det er en rationalisering af arbejdsgangen.

Vi har på basis af tallene for et enkelt amt regnet ud, hvad det vil betyde i udgifter til flere medarbejdere og nybyggeri. Det drejer sig om Vestsjællands amt. Først drejer det sig om et primært socialt center i Slagelse, hvor man regner med ansættelse af 20 nye medarbejdere. I Vestsjællands amtskommune regner man med minimum 35 til socialcentre plus specialister fra andre sektorer, f. eks. sygehussektoren. Det totale skøn bliver altså for dette amt 50 ansatte. På landsbasis bliver det 700. Hvis man regner det ud på kommunal basis ud fra Slagelses tal, så bliver det 3.200. Hvis man forestiller sig, at 1.500 statsansatte skal overføres til amts- og primærkommunerne, må man naturligvis trække dette antal fra, men disse overførsler fra stat til kommuner er ikke sandsynlige, idet der er nedsat et udvalg for at behandle stillingsbeskrivelser, lønforhold, anciennitet osv. ved overførslerne, medens amts- og primærkommunerne ansætter nye folk.

I Slagelse skal der bygges for ca. 5 mill. kr. for de 20 nyansatte. På landsbasis bliver det et beløb på 970 mill. kr. Vi kan sige, hvis vi er lidt large, ca. 1 mia kr. for nybyggeri, i hvert fald hvis man regner det nødvendige udstyr med, som vi kan sætte til ca. 100 mill. kr.

Med hensyn til lønningerne vil den gruppe medarbejdere, der her er tale om, nok ligge på en gennemsnitsløn på ikke under 100.000 kr. om året. F. eks. er lønnen for en amtssundhedsplejerske 120.000 kr. i 1975-76. Skønnet fører til 390 mill. kr. i merudgift, hvad lønudgifter angår. Hvis de

statsansatte skulle placeres, så blev det lidt mindre, men vi kommer nemt op i nærheden af 1,5 mia kr.

Dette opfatter jeg som et meget forsigtigt skøn. Man har gentagne gange fået at vide fra socialministeren, at intet sikkert kunne siges om, hvordan udgifterne ville stige. Jeg er af den mening, at de vil stige kraftigt, og jeg mener, at den økonomiske situation, som er meget anspændt — vi mærker det måske ikke selv på vores krop herinde i dette hus, men det er der mange andre der gør — må mane os til stor forsigtighed, når det gælder om at give los for nye udgifter.

Til hr. Peter Holst vil jeg gerne sige, at der er ikke noget ulogisk i, at vi i dag har tilsluttet os et andet lovforslag. Det lovforslag gik ud på, at man var i stand til at give en virkelig hjælp i trangtilfælde, og vi har jo to principper, vi følger i den sociale lovgivning. Det ene gælder de områder, som kan nøje afgrænses efter alderskriterier eller invalidekriterier; her må princippet være automatiske ydelser. Det andet gælder de ydelser, der må gives folk, der kommer i akut nød, og som skal være så rigelige, og som skal falde så hurtigt og med så lidt paragrafbesvær, at de virkelig kan blive effektive og virke hurtigt.

Den strengere arbejdsplan, man taler om, som skal være en fordel, den vil man efter min mening ikke få ved det enstrengede system, som betyder, at mange medarbejdere med mange små specialer skal sætte sig sammen og i et teamwork behandle ofte meget banale problemer. Da de er i en konkurrencesituation over for hinanden — det har vi allerede set, hvor man har gjort forsøg på dette område — så vil de mest banale beslutninger kunne tage timevis. Det vil igen medføre nyansættelser og fordyrelser inden for dette område.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om indkomstskat [af Ømann m. fl.].

(Lovforslag nr. 59. Fremsat 20/2 75).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (*Svend Jakobsen*):

Socialistisk folkeparti fremsætter her et forslag til lov om indkomstskat. Det er en uændret genfremsættelse af et forslag fra sidste samling, som imidlertid ikke nåede at komme til behandling her i salen, før der blev udskrevet valg.

Det drejer sig ikke om et skattelovsforlag i almindelig forstand. Det indeholder en række beskatningsmæssige principper, som er udtrykt i lovsform, men praktisering af disse principper vil kræve en omfattende lovgivning, der giver mere præcise regler om beskatningsgrundlag, om skatternes beregning og deres opkrævning samt om skatteadministrationens opbygning.

Lovforslaget går i hovedtræk ud på, at der gennemføres en statslig enhedsskat, der skal afløse samtlige statslige, kommunale og amtskommunale indkomstskatter. Dernæst vil man beskatte almindelige arbejdsindkomster med en fast procent. I bemærkningerne til forslaget anføres det, at over 80 pct. af skatteyderne vil komme til at betale skat efter den laveste skatteprocent. Dog skal de efter forslaget stadig have personfradrag i skatten, og dette fradrag vil bevirke, at indkomstskatten trods den faste procent stadig bliver progressiv.

Man foreslår derudover en fuldstændig ophævelse af sambeskatningen mellem ægtefæller. Endvidere foreslår man indførelse af en endelig lønskat. I bemærkningerne til forslaget er denne ændring karakteriseret som den væsentligste forenkling i lovforslaget, idet den vil bevirke, at begreberne selvangivelse og slutskat helt vil forsvinde for den overvejende del af befolkningen. Det vil medføre, at alle fradrag straks fjernes fra skattemellemværendet, idet man dog indrømmer, at det for nogle fradrag, især fradrag for rente af husgæld, vil være nødvendigt med en overgangsordning. Det foreslås desuden at gøre folkepension, invalidepension og andre sociale pensioner skattefrie.

Al anden indkomst, der i kildeskatteloven m. v. er fastlagt som B-indkomst, skal som hovedregel beskattes på grundlag af den seneste indkomstansættelse med tillæg i overensstemmelse med den almindelige indkomstudvikling, og erhvervsindkomster skal opgøres som virksomhedens korrekt opgjorte nettooverskud.

Endelig foreslår man en forenkling af skatteadministrationen, herunder ligningen og opkrævningen af skatter samt klageadgang.

Som det sikkert er fremgået af min korte gennemgang af lovforslaget, er det et meget vidtspændende og omfangsrigt forslag, SF her er kommet med. Så vidt jeg kan se, har man ønsket at løse så godt som alle de problemer inden for skattelovgivningen, der i øjeblikket er i fokus, og som der sikkert for en stor dels vedkommende kan være enighed om bør løses. Det forekommer mig imidlertid en smule overilet at ville søge en løsning af problemerne gennem et lovforslag som dette. Jeg er af den overbevisning, at vi først må se at blive klar over, på hvilke punkter vi ønsker det gældende skattesystem ændret. Derefter må vi så gennemføre de lovændringer, der er nødvendige på disse områder.

Jeg vil da gerne erkende, at der er nogle punkter i SFs forslag, hvor jeg tror, SF er inde på noget, der er virkelig relevant, når vi skal ind på at ændre i systemet. Men de ændringer, der bliver tale om, må ske efter en nøje gennemarbejdning og drøftelse af problemerne, således at vi i den sidste ende kan have sikkerhed for, at det, vi gennemfører, kan bære og virkelig vil medføre en forenkling og en forbedret skattelovgivning.

Efter dette vil jeg godt gøre nogle bemærkninger til enkelte dele af forslaget. I forslaget er indbygget SFs flere gange tidligere fremsatte forslag om en statslig enhedsskat. Det lyder besnærende, når det i bemærkningerne til lovforslaget hedder, at det med indførelsen af en enhedsskat tilsigtes at give det kommunale selvstyre et nyt og realistisk indhold. Det er vel navnlig på dette punkt, man kan have sine alvorlige betænkeligheder med hensyn til forslagets konsekvenser. At det kommunale selvstyre vil få et nyt indhold, kan vist enhver se. Nogle vil nok mene, at det kommunale selvstyre slet ikke vil få noget indhold.